

O nejbáječnější partii hlavolamu a klobouku z březové kůry

V zemi za nejhustším lesem a nejveselejšími řekami stál na malém pahorku malý domeček. I když byl malý, bydlel v něm človíček nesmírně důležitý. Byl to totiž sám král deště.

Postavou nebyl veliký - klidně hovořil se zajíci z očí do očí a na medvědy musel křičet, ale o to důležitější měl zaměstnání. Jako král deště musel pozorně naslouchat všem rostlinám a stromům, posílat zprávy po větru do všech možných končin a krajů, aby vše bylo tak, jak má být, a na světě bylo přesně tolik deště, kolik ho je třeba.

Malý král deště byl ale také človíčkem velice skromným a chudým. Jediné, co měl, bylo bohatství mraků, svůj malý domeček a veliký klobouk z březové kůry. Žil si spokojeně a klidně, čas od času promluvil se zvířátky z blízkého lesa a po večerech si dělal malé hlavolamy z jehličí.

Jednoho dne prvního měsíce zeleného období roku nastalo v blízkém lese podivné pozdvižení. Všechna zvířátka pobíhala, uklízela a smýčela, česala stromy a zdobila je. I když je těsně před tím učesal jižní vítr, pobíhало se a štěbetalo a křičelo na nezbedná mláďata, která se motala všem pod tlapkami. Malý král deště si ten den vyhlídl právě nedaleké stromy, aby se jich poptal nemají-li žízeň, a tak se stalo, že se jeho veliký klobouk z březové kůry objevil přímo u toho velikého zmatku.

Chvíli stál na kraji lesa a snažil se někoho se zeptat, co se to děje, ale byl tak maličký, že mu nikdo nenaslouchal. Z různého pokřikování jen vyrozuměl, že má přijet Veliký medvěd na návštěvu, a tak jsou všichni nedočkaví. Malý král se na to celé chvíli koukal a hladil stromy, které byly trochu vystrašené a dostaly z toho všeho žízeň. A zželelo se mu velikých smrků a, jen co došel k sobě, poslal jim na pomoc malý osvěžující mráček plný chladivých kapek.

A jen, co mráček odplul k lesu, posadil se malý král deště ke svým hlavolamům a rozehrál novou partii borovicových jehlíků s nejmazanějším komárem z okolí. Ale osud tomu nepřál, aby se mu konečně podařilo nad komárem vyhrát. Hned, jak si rozmyslel ten nejrafinovanější protitah a nejsložitější úkol na malého protihráče, zabušil někdo tak prudce na dveře, až se celý domek otřásl.

Jak malý král tak i komár se pořádně lekli. Za dlouhé a dlouhé roky se nestalo, aby někdo na pahorek přišel a už vůbec se nestalo, aby někdo zabušil na dvířka malého obydlí. Človíček vstal, uklidil rozehranou partii, aby ji vítr nerozfoukal, protože vítr je mimořádně škodolibý rošťák, a pomalu a opatrně dveře otevřel.

Návštěvník nebyl jeden, ale stálo jich tam hned několik. V čele byl zajíc, za ním veverka a jezevec a průvod uzavíral lišák, který měl co dělat, aby se udržel a nezačal zajíce honit.

„Dobrý den, pane zajíci,“ pozdravil malý král a usmál se na pozdrav. Nikdo ze zvířátek mu ale neodpověděl. Byli rozčilení a skoro se zdálo, že se mračí.

„Dobrý den, pane sousede,“ odpověděl zajíc. „Nerad ruším, ale všiml jsem si již mnohokrát, že si rozumíte s vodou a děláte mnohé kejkle s deštěm. Také jsem si nemohl nevšimnout, jak škodolibě jste se dnes procházel okolo naše vyzdobeného lesa a jak nepěkně ho jeden z vašich kumpánů propršel. Celá naše práce teď vyšla nazmar!“

Malý král stál mezi dveřmi a marně se snažil pochopit, co že se to děje strašného.

„Stromy měly žízeň,“ namítl na svou obhajobu, i když nevěděl, proč se zvířátka zlobí. „Potřebovaly trochu deště. Vždyť se snad tak nic nestalo...“

Zvířátka se však nezdála býti spokojena jeho odpovědí. Naopak se zatvářila ještě více pohoršeně a ozval se dokonce i jezevec:

„Jaképak potřebovaly?! Nikdy jsme si nestěžovali, když jste nám jen tak poslal nějaký dešť a někdo se nastydl, ale tohle je zlomyslnost! Zdobíme les celý den a vy nám to takhle zkazíte! Jak se bude tvářit ten Veliký medvěd až mu les ukážeme?! Vždyť to bude pro ostudu! Jste pěkný zlomyslník a

rošťák, človíčku!“

„Ale stromy...“, namítl malý král deště a ohlédl se po komárovi, aby se ho zeptal na radu. Ten se ale schovával a celý vylekaný nevystřčil ani sosáček.

„Tak tak! Zlomyslník!“ Přisvědčily veverky a lišák ještě dodal:

„Zlomyslníka tu nechceme! Koukejte to dát do pořádku!“

Pak se otočili a rázně zamířili k lesu. Nechali malého krále užasle stát ve dveřích a ani ho nepozdravili.

„Slyšel jsi to?“ Zeptal se král komára, který už vylezl a pročesával si křídla.

„Jo.“

„Co mám dělat? Jak mám vrátit dešť? Musel bych přeci jít až na konec světa a začarovat mraky!“

„Jo.“

„A mám jít? Vždyť to bylo správné!“

„Jo.“

„Jo?“

„Jo. Ale stačí, když si vyjdeš jen na chvíli.“

„Proč?“

„Uvidíš.“

A tak se malý človíček s velikým kloboukem z březové kůry otočil, vzal svou kouzelnou hůlku a přítele komára, zavřel dvířka domečku, povzdechl si a vydal se na cestu ke konci světa, aby svůj dešť poprvé za celý věk vrátil.

Přestože měl svého přítele a byl človíčkem tak důležitým, že ho poslouchaly mraky na celé polokouli, nevěděl malý král, kudy se má vydat, aby konec světa našel co nejrychleji. Tak tady šel podle rady komára přímo za nosem, jak ho nožičky nesly.

Přešel všechnu tu zem, kde je mech lehčí a hebcí než peřiny ze zahraničních časopisů, prošel i kraje kolem světlé hory a třetího dne putování se posadil na jejím úpatí, aby si na chvíli odpočinul. Byl stále ještě zamýšlený, a tak si vůbec nevšiml, jak se dešť vymknul kontrole a vesele si dovádí, jak ho napadne. Stejně tak bylo i čtvrtého dne, kdy malý král došel ke kraji velké roviny a uviděl dům, který byl vysoký jako strom a široký jako skála. Tak veliký dům ještě nikdy neviděl, a tak zamířil přímo k němu, aby si ho prohlédl.

Stál uprostřed černé a úrodné půdy a voněl obilím tak silně, až se človíčkovi začaly sbíhat sliny.

„Kdo tu asi bydlí?“ Zeptal se malý král a přistoupil ke dveřím, aby si poslechl zvuky uvnitř. Nic se však neozývalo.

„Běž dovnitř a odpočín si. Určitě to bude laskavý obr, co tu bydlí. Už jsem o něm slyšel.“

Malý král chvíli přemýšlel, ale pak svého přítele komára znovu poslechl a vešel. Zařízení bylo veliké přesně tak, jak se na obra sluší. Všude to krásně vonělo, a tak se uondaný človíček neubráníl ospalosti a položil se do té největší peřiny, jakou kdy viděl. Nebyla sice tak pohodlná jako mech, který byl u krále doma, ale úplně stačila, aby v ní okamžitě usnul.

Ani malý komár nevěděl, jak dlouho spali, protože je zmohla únava oba. Když ale otevřel človíček oči, byl už pozdní večer čtvrtého dne, co odešel od svého domečku, veliký dům zářil světlem svíce a uprostřed místnosti se na oba přátele díval veliký laskavý obr. Malý král deště se úlekem posadil a hluboce se uklonil, aby ho nerozzlobil.

„Nezlobte se, prosím. Jsem jen pocestný, který šel okolo a nemohl si neodpočinout.“

Obr se usmál a podal mu kousek báječně vypadajícího koláče.

„Nezlobím se.“ Jeho tvář byla nejen veliká, ale i nesmírně vrásčitá. Našlo by se na ní možná více vrásek, než měl králův veliký klobouk.

„Jsem starý a sám a poznal jsem, že jsi návštěva z nejvzácnějších.“

„Nerozumím ti,“ zavrtil hlavou malý človíček a pomalu si vzpomínal, co že se to stalo, že tak rychle

odešel ze svého domova, po kterém se mu teď strašlivě stýská.

„Poznal jsem tvůj klobouk z březové kůry, malý králi,“ řekl dál obr a nalil do náprstku teplé mléko.

„Jsi král deště, co sídlí až za tmavými lesy. Nevím sice, proč jsi mě přišel navštívit nebo kam putuješ, ale rád ti nabídnu spočinutí. Vždyť pro mě tvůj déšť znamená obživu po celý rok.“

Král chvíli rozpačitě seděl na okraji obrovské postele, ale sotva uviděl přítele komára, přikývl na souhlas a přijal obrovo pozvání. Vyšplhal se s jeho pomocí na stůl, přijal náprstek teplého mléka a položil na stůl rozehranou partii borovicových jehlíků. Pozval malého komára ke hře a zapředl s velkým a starým laskavým obrem večerní rozmluvu.

Hovořili o stromech i rostlinách, o starostech i o radostech, o dalekém domově i mechu. Netrvalo dlouho a obr znal celou tu historii s příjezdem Velikého medvěda, která přinutila malého krále opustit domeček a hledat konec světa. Bylo vidět, že to človíčka všechno velice mrzí, a tak mu nalil ještě náprstek mléka.

„Už se připozdívá,“ řekl, „ale přesto ti musím příteli něco říci. Jestliže měl Veliký medvěd přijet druhý den, je celá tvoje cesta zbytečná. Vždyť už putuješ den čtvrtý, konec světa jsi ani neviděl a už vůbec jsi nemohl vrátit déšť zpátky. To tě nenapadlo?“

Malý král úlekem oněměl. Byl tak překvapený, že mu zvířátka vyčítala malý déšť, který tolik pomohl unaveným a žíznivým stromům, že vůbec nepomyslel na Velikého medvěda, kvůli kterému přišla. Uvědomil si, že opustil svůj domov zbytečně a déšť už zpátky vlastně vracet nemusí. A stejně tak už ani nemusí pomýšlet na návrat do svého domečku, protože nenapravit škodu a zvířátka ho nebudou mít ráda. Posmutněl a odvrátil se od hry.

„Proč jen jsi mi říkal, abych odešel,“ vyčetl svému příteli komárovi. „Mohl jsem se omluvit přímo Velikému medvědovi a všechno dát do pořádku doma. Teď se ani nemohu vrátit bez ostudy.“

Malý komár ale zavrtěl hlavičkou.

„Přestaň,“ řekl. „Běž si odpočinout a zahraj si dobrou partii s obrem. Uvidíš, že jsem ti radil dobře.“

Človíček král pokrčil rameny a mávl rukou. Posadil se pohodlně naproti obrovi a rozehráł s ním tu nejbáječtější partii hlavolamů, jakou kdy hrál. Jehlíky střídaly listy, jednou vyhrával komár, jednou král, jednou obr. Na chvíli zapoměli na všechny starosti a strasti, protože byl večer, zapálili ještě jednu svíci, ohřáli další hrnek mléka a přátelsky si povídali o dešti, stromech i černočerné půdě...

Když dohráli tu nejdlejší a nejbáječtější partii, měsíc už byl pořádně vysoko a sova se usadila u okna, aby se přiučila nějakým šikovým tahům. Byli už hrou unavení až hrůza, a tak se uložili a usnuli.

Další ráno bylo pro přátele opravdu pozdní. Slunce už bylo vysoko, vítr rošťácky cuchal stromky a honil se po dvoře domu se zrnkem prachu, všude byl klid a ticho. Jen na plotě seděla malá sojka a uctivě čekala, až z domu někdo vyjde ven.

A jen se malý král vyšel protáhnout na zápraží, začala štěbetat a pípat, že by probudila i nejstaršího medvěda. Vtom okamžiku byl dvůr plný zvířátek s Velikým medvědem v čele. Vrčeli, kňourali, špitali, kvičeli i zivali, okukovali človíčka krále a dívali se kajícně, jak jen to po ránu šlo.

„Co se to tu děje?“ Zeptal se král deště Velikého medvěda a dvůr v tu ránu ztichnul.

„Přišli jsme tě poprosit, malý králi deště, o odpuštění.“

„Odpuštění?“

„Zvířátka se unáhčila, když za tebou přišla. Nevěděla, jakou moc máš i jak veliký jsi král. Neznala veliký klobouk z březové kůry, dokud jsem jim nevyčínil za chybu, která se tak stala, a tak jsme všichni tady, abychom tě přivedli zpět domů.“

A sotva Veliký medvěd přestal mluvit, všechna zvířátka se vrhla na malého krále s prosbami a omluvami. Zahrnuli ho dary i vlídnými slovy a král deště poznal, že jeho malý komáří přítel je nejen rafinovaný, ale také nesmírně mazaný. Rozloučil se s laskavým obrem, který si říkal člověk, jako dík mu nechal na památku všechny hlavolamy, co měl, a vyrazil na cestu zpět s celým zvířecím

doprovodem.

Od té doby se už nikdy nestalo, že by se musel král deště vydávat na konec světa, aby vrátil déšť. Zvířátka k němu chovala velikou úctu, pravidelně ho navštěvovala a dbala na to, aby mu ulehčila jeho každodenní povinnost se sháněním mráček. Každý večer sedával král před svým domečkem i s přítelem komárem a vzpomínali na velikého laskavého obra, o kterém se brzy začaly vyprávět pohádky a příběhy, aby mláďata nezlobila.

mambii
27. 7. 2000